

เรื่อง ลูกจ้างรายเดือนลาป่วยเท็จโดยไม่ได้ป่วยจริง แต่ลาไปเพื่ออบรมเกี่ยวกับธุรกิจส่วนตัว ถือเป็นกรกระทำไปเพื่อความสะดวกในการลา มีเจตนาเพื่อจะได้หยุดงานไปอบรมเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาจะเอาประโยชน์จากค่าจ้างหรือประโยชน์อื่นใดจากนายจ้าง ไม่เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ เลิกจ้างต้องจ่ายค่าชดเชย แต่ถือเป็นกรกระทำอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตน ให้ลู่ล่งไปโดยถูกต้องและสุจริตเลิกจ้างได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวลู่ล่งหน้า และไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ เป็นนิติบุคคล จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เป็นกรรมการผู้จัดการ จำเลยที่ ๖ เป็นผู้จัดการงานก่อสร้าง โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ ส่วนจำเลยที่ ๒ - ๖ เป็นนายจ้างร่วม ผู้รับเหมาขั้นต้น ผู้รับเหมาช่วง วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ โจทก์เข้าทำงานเป็นลูกจ้างจำเลยที่ ๑ ตำแหน่งซูเปอร์ไวเซอร์ หัวหน้าส่วนงานไฟฟ้าและเครื่องมือวัด ค่าจ้างเดือนละ ๔๖,๗๔๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ มีหนังสือเลิกจ้างโจทก์โดยโจทก์มิได้กระทำความผิด ขอบังคับให้จำเลยทั้งหกจ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างแทนการบอกกล่าวลู่ล่งหน้า ค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ๕,๖๐๘,๘๐๐ บาท ค่าสูญเสียโอกาสในเงินโบนัส ๘๐๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายต่อชื่อเสียง ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๙,๔๐๘,๘๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย จำเลยให้การว่าโจทก์ลาป่วยเท็จ เป็นทุจริตต่อหน้าที่

ศาลแรงงานภาค ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่โจทก์ลาป่วยแม้จะมีได้ป่วยจริงก็จะถือว่าโจทก์มีเจตนากระทำทุจริตต่อหน้าที่ยังมีได้ เพราะเป็นเพียงวิธีการอย่างหนึ่งที่จะให้ได้หยุดงานเพื่อไปทำธุรกิจของตนเท่านั้น ในวันที่โจทก์ลาป่วยเป็นวันเสาร์มีการทำงานเพียงครึ่งวันเช้า ไม่ปรากฏว่าในวันนั้นมีพฤติการณ์พิเศษใดๆ ที่เห็นว่าการลาป่วยหยุดงานของโจทก์ ทำให้จำเลยที่ ๑ ได้รับความเสียหายในอันที่จะถือได้ว่าเป็นการจงใจทำให้จำเลยที่ ๑ ได้รับความเสียหาย อีกทั้งไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับกรณีร้ายแรงอีกด้วย แต่เป็นการกระทำอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตน ให้ลู่ล่งไปโดยถูกต้องและสุจริต เลิกจ้างได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวลู่ล่งหน้าและเป็นการเลิกจ้างที่มีเหตุอันสมควร ไม่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ จ่ายค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ย คำขออื่นให้ยก จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

ประเด็นต้องวินิจฉัยว่าโจทก์ลาป่วยโดยไม่ได้ป่วยจริงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ เห็นว่า โจทก์เป็นลูกจ้างรายเดือน ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือนโดยไม่ได้ถือเอาการทำงานแต่ละวันเป็นเกณฑ์ในการจ่ายค่าจ้างเหมือนลูกจ้างรายวัน หรือลูกจ้างตามผลงาน การที่โจทก์ลาป่วยอันเป็นเท็จโดยโจทก์ไม่ได้ป่วยจริงเชื่อว่าโจทก์ทำไปเพื่อความสะดวกในการลา และมีเจตนาเพื่อจะได้หยุดงานไปอบรมเกี่ยวกับธุรกิจส่วนตัวของโจทก์เท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาที่จะเอาประโยชน์จากค่าจ้างหรือประโยชน์อื่นใดจากจำเลยที่ ๑ จึงยังฟังไม่ได้ว่าการกระทำของโจทก์เป็นการทุจริตต่อหน้าที่อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๙ (๑) พิพากษายืน